

РЕШЕНИЕ

№ 724

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-Б, в закрито заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Венета Цветкова

Членове: Валерия Братоева
Атанас Маджев

като разгледа докладваното от Атанас Маджев Въззивно гражданско дело № 20211100512195 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба подадена на 24.08.2021 г. от страна на длъжника по изпълнението – Н. Б. Т., с ЕГН *****, с адрес – гр. София, ул. „*****“ № 4, като в обхвата на обжалването предприето с нея е постановен на 27.07.2021 г. Отказ /обективиран в разпореждане/ за прекратяване на изпълнително дело № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б.Б., с рег. № 856 КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, постановен във връзка с молба от 08.07.2021 г. на длъжника за прекратяване на изпълнителното производство на основание на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Жалбоподателят посочва, че по образуваното и водено спрямо него изпълнително производство по и.д. № 20128560401990 са настъпили основания за приложение процесуалното правило на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, защото в продължение на две години след подаването на молбата му от 18.11.2013 г. вискателят „ОББ“ АД не е поискал предприемането на други изпълнителни действия, както и не е поискал повтарянето на неуспешно вече предприети такива в производството, в т.ч. и с оглед обстоятелството, че считано от м.09.2014 г. по изпълнителното дело е преустановено постъпването на суми по наложения заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника. По тази причина, тъй като в периода между 18.11.2013 г. и 18.11.2015 г. „ОББ“ АД не е поискал повторно приложение на неуспешните изпълнителни действия или на нови изпълнителни способы, то реализация било намерило прекратителното основание уредено в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Тъй като касаело до прекратяване на изпълнителното производство настъпващо по силата на закона без да е нужен констативен акт на съдебния изпълнител, то считано след 18.11.2015 г. трябвало да се възприема, че изпълнителни действия в пределите на и.д. № 20128560401990 не следва да се имат предвид за надлежно реализирали се. На следващо място се отбелязва се, че насрочването на опис извършено от ЧСИ на *.05.2016 г. не е продиктувано от нарочно

искане за прилагане на подобен изпълнителен способ, което да е заявено от „ОББ“ АД, като се акцентира, че 18.11.2013 г. банката е изоставила поддържането на подобен способ, като е останало да поддържа само искането си за налагане на заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника. Едва на по-късен етап – на 11.10.2017 г. от „ОББ“ АД е поискано насрочването на опис на движими вещи. Казаното означавало, че предприетото през 2016 г. действие по насрочване на опис на движими вещи е невалидно и непроизвеждащо процесуален ефект преустановяващ течението на срока по чл. 433, т. 8 ТЗ. Относно реализираното конституиране на „Е.М.“ ЕООД за вискател на мястото на предходния такъв – „ОББ“ АД от жалбоподателят се излагат доводи, че към молбата за тази субективна процесуална промяна в участник в изпълнителния процес не са ангажирани доказателства за редовно уведомяване на длъжника – Т. за извършеното прехвърляне на вземането от стария в полза на новия кредитор. В този смисъл до успешното й уведомяване за транслирането на този й дълг длъжницата по изпълнението не може да се счита за обвързана от извършеното прехвърляне. Обръща се внимание, че по делото няма нарочен акт посредством който ЧСИ да е конституирал „Е.М.С“ ЕООД на мястото на „ОББ“ АД, като страна в изпълнителното производство. Вместо това ЧСИ без да има основание е пристъпила към предприемането на изпълнителни действия поискани от „Е.М.С“ ЕООД, а именно след негова молба е наложила заповест върху банкова сметка на длъжника разкрита в „Р.“ АД. Настоява се, че всички изпълнителни действия приложени спрямо длъжника, имащи за основание искания заявени от ненадлежно участващия в производството „Е.М.С“ ЕООД трябва да се разглеждат, като такива непроизвеждащи процесуален ефект, съответно не са годни да прекъснат срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Изложеното правело отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство изцяло незаконосъобразен. Обръща се внимание и на това, че в обжалваното действие на ЧСИ последния не е изложил каквито и да е мотиви в подкрепа на отказа си, което означавало, че вероятно такива няма. В обобщение от жалбоподателя се иска обжалваното действие да бъде отменено, поради пълната му незаконосъобразност, като наред с това съдът прекрати изпълнителното производство по изпълнително дело № 20128560401990, съответно да даде указания на съдебния изпълнител да издаде изрично постановление, с което да прекрати по отношение на Н. Б. Т. изпълнителното дело водено пред него. Настоява се и за присъждане на направените в настоящото производство разноски.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК от правото си да упражни възражение по депозираната жалба не се е възползвал вискателят по изпълнителното дело – „Е.М.С“ ЕООД.

В срок и в изпълнение на чл. 436, ал. 3, изр. 2 ГПК съдебният изпълнител е изложил писмени мотиви, в които, след подробно проследяване в хронологична последователност на хода на изпълнителното дело, застъпва позицията, че подадената от длъжника по изпълнението жалба е допустима, но неоснователна. Изтъква, че не са налице предпоставките за прекратяване на производството по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, защото по образуваното срещу Н. Б. Т. през 2012 г. изпълнително дело регулярно са били извършвани изпълнителни действия, съответно са отправяни искания за прилагане на изпълнителни способности, което е препятствало възможността да изтече установения в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК 2-годишен срок. Поддържа се, че не можело да се възприеме да е налице пасивно поведение от страна на вискателя, тъй като същия периодично е сезирал съдебния изпълнител с искания за извършването на конкретни изпълнителни действия, в т.в. насрочването на описът на движими вещи през 2016 г. е бил последица от искане за прилагане на подобен способ направено още с молбата за образуване на изпълнителното дело. На следващо място липсата на уведомяване на длъжника за извършената в хода на изпълнителния процес цесия не може да е пречка за встъпването на новия кредитор в

изпълнението, защото уведомяването на длъжника има материално-правно, а не процесуално-правно значение, съответно този факт не би могъл да рефлектира върху качеството на цесионерна, като вискател по изпълнителния процес. Не било вярно и това, че в разпореждането за отказ да се прекрати изпълнителното дело нямало изложени мотиви за постановяването му, доколкото видно от съдържанието на същото ясно било посочено, че не са налице регламентирани в закона предпоставки за прекратяване на изпълнителното дело при условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради което липсва и правно основание за вдигане на наложените запори. Добавено е и, че ЧСИ няма задължение подробно да описва обстоятелствата, заради които отказва да прекрати висящото пред него изпълнително дело. В обобщение се иска при приемане на жалбата за разглеждане тя да бъде оставена без уважение, поради своята неоснователност.

Софийски градски съд след като се запозна с доводите, изложени в частната жалба и доказателствата по делото, намира следното:

Изпълнително дело № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б. Б., рег. № 856 КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, е образувано по повод на молба от 15.11.2012 г. упражнена от вискателя – „О.Б.Б.“ АД на база изпълнителен лист, издаден на 11.10.2012 г. въз основа на подлежаща на изпълнение заповед от 11.10.2012 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 47232/2012 г. по описа на СРС, ГО, 78 с-в, срещу длъжника – Н. Б. Т. С молбата си „ОББ“ АД изрично е назвал изпълнителните способности посредством прилагането на които да бъде събрано присъденото му и подлежащо на изпълнение парично вземане, а именно : заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника; налагане на заповор върху движимото имущество, с което длъжника разполага; както и налагането на заповор върху банковите сметки и дяловете и акциите, с които длъжника разполага.

Със свое разпореждане от 20.11.2012 г. ЧСИ-Б. е образувала пред себе си изпълнително дело № 20128560401990. Със същото е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника – Т. получавано от работодателя й – „Седмична детска градина – *“.

Със съобщение за заповор от 26.11.2012 г. върху банковата сметка на длъжника – Т. в „Общинска банка“ АД е наложен заповор, като от банката е упоменато, че по тази си сметка лицето получава работна заплата и помощи.

Със съобщение за заповор от 21.11.2012 г. е наложен и заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника – Т. получавано от „Седмична детска градина – *“.

На 28.11.2012 г. на длъжника – Т. е била връчена покана за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 20128560401990.

На 20.12.2012 г. ЧСИ предвид постъпило доброволно плащане от длъжника в размер на сумата от 500 лв. е постановила отлагане извършването на насрочения за 21.12.2012 г. опис на движими вещи.

На 18.11.2013 г. процесуалният представител на „ОББ“ АД, адвокат – К. е депозирал молба до ЧСИ, с която е поискал да се извърши справка за наличие на регистриран трудов договор със страна длъжника, като се наложи заповор върху трудовото му възнаграждение. В отговор на това искане ЧСИ-Б. е отправила писмо за напомняне на работодателя – „Седмична детска градина – *“ да извършва удържки и превежда суми по наложения заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника – Т..

Констатира се, че за периода от 18.12.2013 г. до 26.09.2014 г. по изпълнителното дело, вследствие на наложения заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника – Т. са постъпили 10 плащания на суми вариращи между 20 лв. и 47 лв.

На *.05.2016 г. ЧСИ-Б. е насрочила опис на движимите вещи на длъжника, като е определила дата за неговото провеждане – 30.06.2016 г. Предвид молба от 13.06.2016 г. на длъжника – Т. до ЧСИ за отмяна на насрочения опис на движими вещи, поради изразена готовност за ежемесечни погашения на дълга чрез плащането на сума от по 100 лв., със свое разпореждане от 14.06.2016 г. съдебния изпълнител е отменил насрочения за 30.06.2016 г. опис на движими вещи. Последвали са 4 месечни плащания на суми по дълга реализирани в периода от 24.06.2016 г. до 28.10.2016 г.

С молба от 11.10.2017 г. процесуалният представител на „ОББ“ АД, адвокат – К. отново е поискал насрочването на опис на движимото имущество притежавано от длъжника – Т., както и налагане на заповест върху открити банкови сметки на името на длъжника.

На 27.02.2018 г. по изпълнителното дело с № 20128560401990 е постъпила молба от „Е.М.С“ ЕООД, с която дружеството е заявило желание на основание чл. 429 ГПК да бъде конституирано като вискател в качеството му на цесионер по договор за цесия от *.01.2018 г. на мястото на досегашния вискател - „ОББ“ АД, като занаяпред постъпващите суми да бъдат превеждани по посочена в молбата банкова сметка.

С нова молба от 14.08.2018 г. „Е.М.С“ ЕООД е приложил пред съдебния изпълнител документи, които според дружеството удостоверяват уведомяването на длъжника – Т. за сключването на договора за цесия по отношение прехвърлянето на вземането към нея от „ОББ“ АД в полза на „Е.М.С“ ЕООД.

На 10.05.2021 г. „Е.М.С“ ЕООД отново е сезирало с молба ЧСИ-Б., като е поискало да се извърши справка за открити банкови сметки от длъжника, като при наличие на такива на средствата по тях да бъде наложен заповест.

На 08.07.2021 г. Н.Т., в качеството си на длъжник по изпълнението е сезирала ЧСИ-Б. с искане за издаване на постановление, с което на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК да се прекрати по отношение на същата образуваното срещу нея изпълнително дело с № 20128560401990.

С разпореждане от 27.07.2021 г. ЧСИ – Б. е отказала да постанови прекратяване на изпълнително дело с № 20128560401990, считайки че не са изпълнени условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в двуседмичния срок /обжалваният отказ на съдебния изпълнител е съобщен на жалбоподателя на 10.08.2021 г., съответно жалбата е упражнена на 24.08.2021 г./, определен с чл. 436, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу акт на съдебния изпълнител, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК, с оглед на което съдът намира, че същата е процесуално допустима.

Компетентен да се произнесе по жалбата е Софийски градски съд, доколкото същият се явява окръжния съд по мястото на изпълнението /принудителното изпълнение се осъществява в район на действие на СГС/.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В чл. 433 ГПК законодателя изчерпателно е уредил хипотезите, в които се стига до прекратяване и приключване на изпълнението. Сред тази палитра от основания, водещи до прекратяване на изпълнителното производство, е създадено и това по ал. 1, т. 8 от цитираната разпоредба, където е залегнало правилото, че изпълнителното производство се прекратява ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Прекратяването на

изпълнителното производство при условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 настъпва по право с изтичането на двугодишния срок, като постановлението на съдебния изпълнител се отнася единствено до прогласяване на вече настъпилото при осъществяване на съответните правно релевантни факти прекратяване. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ се основава на положението, че движението на изпълнителното производство е поставено в зависимост от поведението на вискателя, от това дали той е поискал прилагането на определен изпълнителен способ от съдебния изпълнител, дали е поискал извършване на конкретни изпълнителни действия в рамките на този изпълнителен способ, дали е внесъл авансово таксите и разноските, дължими за тяхното осъществяване, както и от това дали е поискал повтаряне на неуспешно приложени изпълнителни действия или предприемане на неизвършени такива. С оглед на това отсъствието на активност от страна на носителя на правото на принудително изпълнение да отправи искане до съдебния изпълнител за предприемане на определени изпълнителни действия, продължило две години, е въведено от законодателя като основание, водещо до прекратяване на изпълнителното производство. В този смисъл до прекъсване на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК води самото искане на вискателя до съдебния изпълнител за извършването на определено действие по принудително изпълнение, както и предприемането на поисканото изпълнително действие от органа по принудителното изпълнение. По отношение на кръга от изпълнителни действия, прекъсващи законово установения двугодишен срок по смисъла на чл. 433, т. 1, т. 8 ГПК, трябва да се отбележи, че със своята тълкувателна практика с ТР 2/2013 г. ВКС прие, че такива действия са насочването на изпълнението чрез заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

При съобразяване на материали, съдържащи се в приложеното изпълнително дело № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б. Б., рег. № 856 КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, се установява, че в настоящия случай поддържаното от длъжника основание за прекратяване на изпълнителното производство при условията на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е осъществено.

На първо място не може да се сподели довода на жалбоподателя, че изтичането на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е реализирано още към датата – 18.11.2015 г. Прекъсване на коментирания срок най-напред е осъществено на 18.11.2013 г., когато представителя на „ОББ“ АД е поискал прилагането на изпълнителен способ заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника. Това е сторено и в резултат на така поискания и успешно приложен способ за удовлетворяване на присъденото и подложено на принудително събиране парично вземане е започнало ежесечно удържане на част от трудовото възнаграждение на длъжника получавано от работодателя му, като последното удържане и разплащане видно от материалите по приложения препис от изпълнително дело датира от 30.09.2014 г. Горните констатации налагат извод, че в периода след прилагане на принудителния способ заповест върху трудовото възнаграждение съдебният изпълнител е предприемал перманентни изпълнителни действия за принудително събиране на вземането, като е извършвал ежесечни удържки чрез налагането на заповест върху вземанията от трудово възнаграждение на жалбоподателя-длъжник, което представлява и изпълнителни действия в рамките на използвания изпълнителен способ - заповест на вземания. След 30.09.2014 г. срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК отново е започнал да тече, но е бил успешно прекъснат с действието по насрочване на опис на движими вещи, което е предприето от ЧСИ на *.05.2016 г., като това действие не може да се квалифицира, като самоволно от

страна на съдебния изпълнител, тъй като още с молбата си за образуване на изпълнителното дело „ОББ“ АД е поискал неговото прилагане. Това, че към определен предходен момент описът е бил отложен, поради искане на длъжника съвсем не означава, че ЧСИ няма основание да пристъпи отново към ползването на това изпълнително действие, когато прецени, че правото на принудително изпълнение на получава нужното удовлетворяване. Не отговаря на процесуалната обстановка реализирана в изпълнителния процес твърдението на жалбоподателя, че искането за прилагане на способа опис и продажба на движими вещи е било оттеглено от „ОББ“ АД. Изявление с подобно съдържание няма по делото. По тази причина, считано от *.05.2016 г. е започнал да тече нов срок по чл. *.05.2016 г. С такъв процесуален ефект се ползва и молбата на „ОББ“ АД датираща от 11.10.2017 г. Това според настоящата инстанция е и последното спиране на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, преди същия да изтече на 11.10.2019 г.

Анализът на предприетото частно правоприемство по отношение изпълняемото право, с което „ОББ“ АД е разполагал и е прехвърлил на дружеството – „Е.М.С“ ЕООД и регулиращата това приемство в изпълнителния процес норма на чл. 429, ал. 1 ГПК показва, че същото категорично не е обвързало длъжника – Н.Т., защото от единственото приложено по делото доказателство за предприето уведомяване по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД на длъжника по прехвърленото вземане – Т., че същото има нов носител и занаят следва да предприеме погасяването му именно в полза на този нов носител не удостоверява успешно връчване на уведомление за цесия. Касае се за товарителница от 01.03.2018 г., която е изпратена за връчване на Н.Т. на адрес – гр. София, ул. ***** но няма данни тя да е била получена от адресата й. Оставянето на стикер от куриера на адресът, където следва да бъде връчена пратката, че лицето има пратка за получаване не покрива фактическия състав по връчване на пратката. Липсата на този елемент от фактическия състав по прехвърлянето на вземането означава, че поддържаното от „Е.М.С“ ЕООД частно правоприемство спрямо длъжника – Н.Т. не е доказано, респективно не са били налице нужните предпоставки за конституирането му в изпълнителния процес. Впрочем следва да се отбележи, че изявление от ЧСИ за такова конституиране изобщо не е налице по делото. Съдът при осъществяване контрола на всяко едно подлежащо на обжалване действие е длъжен да съобрази този порок, като не взема под внимание действията на правен субект, който не е надлежно конституиран за участник в изпълнителния процес. В този контекст на нито едно от изявленията на „Е.М.С“ ЕООД предприето в рамките на изпълнителния процес не следва да бъде отдавано процесуално значение, респективно да се зачитат каквито и да е било негови правни последици настъпили в правната сфера на длъжника – Н.Т., и не на последно място да има ефекта на поискано изпълнително действие по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Изложеното обуславя извод за незаконосъобразност на обжалвания отказ на съдебния изпълнител да прогласи прекратяването на изпълнителното производство, с оглед на което подадената срещу него жалба на длъжника по изпълнението следва да бъде уважена, като по отношение на Н. Б. Т. трябва да бъде прогласено прекратяване на производството по изпълнително дело с № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б. Б., рег. № 856 КЧСИ, с район на действие - СГС

Предвид позитивният изход на производството по упражнената жалба от длъжника по изпълнението – Н. Б. Т. и изричното й искане за присъждане на направени разноски в производство, съдът намира, че такива му се следват на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, като същите съставляват 25, 00 лв. – заплатена държавна такса за разглеждане на жалбата.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба с вх. № 29619/24.08.2021 г. упражнена от длъжника по изпълнението – Н. Б. Т., с ЕГН *****, чрез пълномощника ѝ – адв. И., постановен **Отказ от 27.07.2021 г.** /инкорпориран в разпореждане/ за прекрътяване на изп. дело № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б. Б., рег. № 856 КЧСИ, с район на действие - СГС, във връзка с отправена от длъжника молба основана на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК датираща от 26.07.2021 г.

ПРОГЛАСЯВА настъпило по силата на закона прекрътяване на изпълнително дело № 20128560401990 по описа на ЧСИ-Б. Б., рег. № 856 КЧСИ, с район на действие - СГС, считано от 11.10.2019 г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

ОСЪЖДА „Е.М.С“ ЕООД, с ЕИК 1*001375, със седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Витоша“, кв. Малинова долина“, ул. „*****, да заплати в полза на Н. Б. Т., с ЕГН *****, адрес – гр. София, ул. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в размер на сумата от 25,00 лв. – съдебни разноси направени във връзка с развитото се производство пред настоящата съдебна инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____